

trøden, at jeg med noget mindre Frygt indlader mig paa en Forhandling af denne Sag. Ganſke viſt ſtaa vi ikke, ſom vi ſtode, den Gang vi gik til Valg. Da hele Venſtre ſtod enigt, kunde vi ſelvfølgelig med langt ſtørre Betryggelse gaa til en Forhandling af denne Sag. I dette Øjeblik, hvor vi have ſet, at en ſtor Del af Venſtre for at opnaa „Reſultater“ har ſtraft ſig langt videre paa viſſe Omraader, end vi andre havde troet muligt, er det klart, at vi langt mere maa befrygte, at man fra den Side, det ærede Medlem repræſenterer, vil gaa for vidt i Indrømmelser overfor det Standpunkt, ſom vi vide at Juſtitsminiſteren tidligere har indtaget ſærlig med Henſyn til Sammenſætningen af Rævninger. Det har da været mig en Betryggelse, at jeg kom til at tænke paa gamle Dage, da det ærede Medlem og jeg mødtes i Gøtergades Ekſercerhuſ og aflagde den ærede nuværende Kultusminiſter et Beſøg. Da var Forholdet ikke ſaa hjerteligt, ſom det nu er, mellem det ærede Medlem og den nuværende Kultusminiſter. Den Gang var han i højſte Grad betyngtet af Sorg og Betænelighed over det Standpunkt, ſom den ærede Kultusminiſter indtog, og den Gang udtalte det ærede Medlem et Par Ord, ſom jeg tror vi kunne have godt af at erindre i nærværende Øjeblik. Han udtalte da med Henſyn til den ærede Kultusminiſters Standpunkt lige over for det Reformforſlag, der havde været fremlagt, angaaende den Maade, hvorpaa Rævningerne ſkulde ſammenſættes: „Dette Femmandsudvalg med det bureaukratiſke Element i født Flertal ſkulde ſaa udpege de Mænd, ſom det paa Grund af deres Digtighed, Reſindighed og Selvſtændighed anſaa for meſt egnede og værdige til Rævningehvervet“. Taleren behøvede viſt ikke at udvikle for denne Forſamling, hvad for Rævninger vi kunde vente os ad denne Vej, og han trøede, at mange vilde erkende, at en ſaadan Reform kun førte os fra Dønen i Halmen.“ Han ſluttede ſaadan, at han vilde ſpørge Profeſſor Gooſ, „om han kunde bekvemme ſig til at ſtemme for en Ordning, der ved at indrømme Rævningerne Diæter og fjerne den embedsmandige „Sigtelse“ gav enhver uberhygt og hæderlig Mand en virkelig Afgang til at blive delagtig i Hvervet?“ Altsaa, jeg tror at være ſikker, da jeg antager, at det ærede Medlem vil ſtaa ved ſine Udtalelſer i ſaa Henſeende. Nu er det jo et af de væſentlige Punkter, hvorpaa de Mænd, der havde Indſigt i denne Sag, have ment, at den højt ærede Juſtitsminiſters Forſlag iſær er farefuldt. I det jeg nu ved, at jeg i den ærede Forſlagsſtiller har en varm Allieret til

Forſvar for en demokratiſt Rævningeinſtitution, vil man ſe, at jeg med noget mindre Frygt tør indlade mig paa en Forhandling, ſom vil komme paa et Tidspunkt, da Venſtre er ſplittet. Havde Venſtre ikke været ſplittet, vilde jeg intet Øjeblik have betænkt mig paa at ønske en ſaadan Forhandling. Kun det, at Venſtre er ſplittet nu, bevirkede, at jeg et Øjeblik havde nogle Betæneligheder, men da det ærede Medlem har udtalt ſig ſaaledes, ſtoler jeg paa, at man ikke i den Henſeende for at opnaa Reſultater vil ſtrække ſig ſaa vidt, at vi ſaa en daarlig Reform i Stedet for en god. Med Henſyn til den Frygt, der er udtalt for, at den ærede Miniſter ved Gennemførelſen af denne Reform ſkulde ſlippe for Spørgsmaalet om Gendarmerne og de proviſoriſke Aſeſſorer — ja, jeg kunde maaſte lade være at udtale mig derom — ſaa maa jeg ſige, at det er mig fuldſtændig ligegyldigt. Denne Reform er ſaa ſtor og ſaa vigtig, af ſaa overordentlig Interesſe, ſaa jeg ikke et Øjeblik vil tænke paa, om den ærede Miniſter faar den Tilfredsſtillelſe, at han paa en eller anden Maade faar ſine Gendarmere anbragte, eller om han ſelv maa ophæve dem, thi Gendarmene havde hovedſagelig Betydning ſom Magtmiddel mod os; i nærværende Øjeblik have de ikke megen Betydning for ham. Jeg maa ſaa meget mere mene, at det er gavnligt, at vi indlade os paa denne Forhandling, ſom jeg ikke tror, at man tør ſige, at det er Dommeren eller ſærlig Dommerne, ſom ere Skyld i vor nuværende Retstilſtand. Jeg ſkal indrømme, at Dommerne ere ganſke overordentlig ſlette, og jeg ſkal være ganſke villig til at indrømme, at den ærede Juſtitsminiſter har haft en overordentlig ſkadelig Indflydelse paa vor Retstilſtands Udvikling. Men jeg tror ikke, at nogen har haft Ret til at vente, at Dommerne ſkulde være Engle med en Erkeengel i den ærede Juſtitsminiſters Stikſe i Spidsen. Dgsaa er jeg overbevist om, at naar man ſamvittighedsfuldt vil overveje dette Forhold, maa man ſige, at det er Syſtemet, dette fordærvelige Syſtem, ſom ubetinget er det værſte; ſelv de allerbedſte Dommere maatte blive fordærvede under et ſaa forkaſteligt Syſtem ſom det nuværende. Det er da ganſke naturligt, at da jeg ikke nærer Tvivl om, at den nuværende Retstilſtand har ført til, at Hundreder af uſtyldige gaa omkring i dette Land, dømte for Forbrydelſer, de ikke have begaaet, og da jeg fremdeles ikke nærer Tvivl om, at Tuſinder af Medborgere ere blevne plagede i Varetægtsfængſel uden nogen ſom helſt tilſtrækkelig Grund, kan jeg ikke ſkyde denne Sag